

Υπάρχει τέλειο πρότυπο; (Δρ. Γεώργιος Ν. Κόιος, Ιατρός-Ενδοκρινολόγος)

/ Πεμπτούσια· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

(Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=159775>)

Όλες ιδιότητες που εκφράζουν το τέλειο και απλανές πρότυπο υπάρχουν μόνο στο πρόσωπο του Χριστού. Ο Χριστός δεν εκφράζει απλά την αλήθεια, είναι η Αλήθεια. Είναι «αεί ων, ωσαύτως ων»^[1]. Είναι η ζωή και δίνει ζωή. Είναι η Πηγή της Αγάπης και χορηγεί την αγάπη. Είναι το Δεύτερο Πρόσωπο της Αγίας Τριάδος και είναι Αναλλοίωτος κατά πάντα. Ενανθρώπησε, σταυρώθηκε και αναστήθηκε για να δείξει στο άνθρωπο τον δρόμο για την πληρότητα της ζωής. Περνάει ο άνθρωπος από τον Γολγοθά των δυσκολιών στην ζωή του, σταυρώνει τον ατομοκεντρισμό του από αγάπη για τον άνθρωπο, κατά το πρότυπο του Χριστού, και ανασταίνεται ζώντας την χαρά της προσφοράς που δίνει την πληρότητα στην ζωή του. Δεν υπάρχει καμία δυνατότητα να αισθανθεί εσωτερική πληρότητα ο εγωκεντρικός πλεονέκτης ακόμη και αν κερδίσει τον κόσμο όλο. Πάντα θα ζει στην κενότητα, πάντα θα είναι άδεια η ψυχή του. Και όπως δεν έχει τέλος η μακαριότητα στην εν Χριστώ ζωή, έτσι δεν έχει

τέλος και η κενότητα στην ψυχή του ανθρώπου, που ζει μακριά Του, και αυτό συνιστά μάλλον την κόλαση.

Είναι όντως παράξενο που σε μία εποχή σαν την δική μας, όπου η απομάκρυνση του ανθρώπου από το πρότυπο του Χριστού έχει επιφέρει τόσα δεινά, δεν βρίσκεται εύκολα νους που θα σκεφθεί ότι η απομάκρυνση καθαυτή οδηγεί σε ολέθριες συνέπειες. Οι αρνητές Του εκδηλώνουν πρωτοφανή εμπάθεια και προσπαθούν να εκτοπίσουν την εικόνα Του από τις καρδιές των νέων, ιδίως, αλλά και γενικά των ανθρώπων, από τα σχολεία, τα δικαστήρια, από κάθε δημόσιο χώρο ή κατάσταση. Με έπαρση καμαρώνουν την άρνησή Του, ενώ κανείς δεν τους υποχρεώνει να πιστεύουν σε Αυτόν, με πρώτο τον ίδιο να διακηρύττει «όστις θέλει οπίσω μου ελθείν»^[2]. Η έντονη αντίδρασή τους οφείλεται μάλλον στην ενδόμυχη παραδοχή της ύπαρξής Του και ο φόβος ελέγχου της συνείδησής των για αυτά που πρεσβεύουν. Καλύπτονται πίσω από την αντίστασή τους στην «παπαδοκρατία», την «καλογεροκρατία», την εκμετάλλευση του απλού κόσμου, που τον θεωρούν αφελή, από τους δεσποτάδες, τον προσηλυτισμό στην Ορθοδοξία των μαθητών μέσω των θρησκευτικών και άλλες δοξασίες. Ο Χριστός είναι ο Χριστός, πάντα ο Αυτός. Είναι αναλλοίωτος, άφθαρτος, αδιάφθορος, η προσωποποίηση της Αλήθειας και της Αγάπης, ο ανενδεής, ο τα πάντα χορηγών τοις πάσι και δεν έχει ανάγκη βοήθειας ή υποστήριξης. Τον πιστεύεις ή Τον αρνείσαι. Τον αποδέχεσαι ή τον απορρίπτεις. Ο επίσκοπος, ο ιερέας και ο μοναχός είναι μέλη της Εκκλησίας Του

και έχουν προσωπική ευθύνη για την πολιτεία τους απέναντί Του. Την Εκκλησία Του την αποτελούν όλοι οι πιστοί και έχουν την ίδια ευθύνη στην συμπεριφορά τους όπως και οι κληρικοί. Η ανάρμοστη συμπεριφορά ενός προσώπου δεν αντανakλά το σύνολο και ιδιαίτερα δεν έχει σχέση με την διδασκαλία και την ιερότητα του Προσώπου του Χριστού.

Το πιο σπουδαίο όμως γεγονός είναι η επιπόλαιη και με προκατάληψη απόρριψη της Ορθόδοξης πίστης. Δεν κάθονται να εξετάσουν με σοβαρότητα τι στ' αλήθεια πρεσβεύει. Αγωνίζονται, υποτίθεται, με πάθος για τα ατομικά δικαιώματα, την ισότητα, την αξιοπρέπεια και άλλες πολύ σοβαρές έννοιες. Η ρητορική τους είναι γεμάτη εμπάθεια και μίσος και θολώνει την σκέψη τους, γεγονός που μπορεί να τους οδηγήσει και σε έγκλημα και να θεωρούν τον εαυτό τους ήρωα. Μα ο Χριστός εκείνο που προσφέρει βασικά είναι η αγάπη. Την προσφέρει σε όλους αβίαστα, απεριόριστα, χωρίς διακρίσεις και προσωποληψία. Ο πραγματικά πιστός, αυτός που έχει πρότυπο τον Χριστό, παραχωρεί την θέση του, τα υπάρχοντά του, την διακονία του, την ύπαρξή του όχι από εξαναγκασμό αλλά από αγάπη. Το πρότυπό του, ο Χριστός, του λέει, θα αγαπάς τον πλησίον σου όπως τον εαυτό σου, θα αγαπάς και όσους σε μισούν, θα ευ-λογείς αυτούς που θα σε καταριούνται και θα είσαι πράος μέσα στην καρδιά σου, όπως είμαι Εγώ πράος. Που υπάρχει στοιχείο κακίας ή ανάρμοστης συμπεριφοράς σε όλα αυτά; Εάν υπάρχουν επίορκοι λειτουργοί είτε πιστοί δεν φταίει ο Χριστός. Ιδού, όσοι έχουν καθαρή καρδιά, καθαρή συνείδηση, ειλικρινή διάθεση να αλλάξουν τον κόσμο, ας αλλάξουν πρώτα οι ίδιοι μέσα τους σύμφωνα με αυτά που κηρύττει ο Χριστός και ο κόσμος θα αλλάξει μόνος του και αβίαστα. Πώς γίνεται να καμαρώνουμε για την ανεξιθρησκεία που διακηρύσσουμε και να χαιρόμαστε που μπορούν να δηλώνουν αλλόθρησκοι το θρήσκευμά τους, τα πιστεύω τους και να αρνούμαστε με τέτοιο πάθος την πίστη στον Χριστό; Αυτή, όμως, η αντιμετώπιση, με τα πάθη και τα ένστικτα που διεγείρει μέσα μας, οδηγεί στην ανεξέλεγκτη από την συνείδηση συμπεριφορά. Έτσι γινόμαστε ευάλωτοι στην διαφθορά, στην κακή διοίκηση, την κακομεταχείριση και γινόμαστε πρόξενοι αυτών που, υποτίθεται, προσπαθούμε να διορθώσουμε με αγώνες και καταναγκασμό. Εάν δεν λειτουργήσει το μέσα μας σωστά, και για να λειτουργήσει με αυτόν τον τρόπο πρέπει να έχει πρότυπο τον Χριστό, όχι μόνο δεν διορθώνεται τίποτε, αλλά συνεχώς χειροτερεύουν.

Στις περιπτώσεις αυτές θριαμβεύει η ανθρώπινη υποκρισία. Αντί να αναλάβει ο άνθρωπος την ευθύνη για αυτά που είναι αποτέλεσμα της ανόητης συμπεριφοράς του, ψάχνει να βρει ποιος φταίει, ποια αίτια οδήγησαν σε αυτά τα αποτελέσματα. Δεν εννοεί να ψάξει τα πρότυπά του, που συνήθως είναι η αιτία της καταστροφικής συμπεριφοράς του. Με πείσμα διώχνει από την σκέψη του Αυτόν που προσφέρει την ειρήνη και την γαλήνη στην ψυχή του ανθρώπου, που

θυσιάστηκε ο ίδιος και δεν θυσίασε άλλον για να δείξει το μέγεθος της αγάπης Του, αλλά και το παράδειγμα της συμπεριφοράς. Όταν προσπαθούμε να διώξουμε από την καρδιά μας, από την ύπαρξή μας, το μόνο αληθινό πρότυπο, τον Χριστό, γιατί να απορούμε που κατάντησε ο κόσμος σε αυτήν την κατάσταση και φοβάται για την ολοκληρωτική καταστροφή του; Μήπως είναι καιρός να έλθομεν εις εαυτόν, να κάνουμε μία εξομολόγηση εκ βαθέων και να αναζητήσουμε το σίγουρο και απλανές πρότυπο, τον Κύριό μας και Θεό μας Ιησού Χριστό; Αναρρωτιέται κανείς, μήπως;

[\[1\]](#) Ευχή αναφοράς Θείας Λειτουργίας Ιωάννου Χρυσοστόμου

[\[2\]](#) Μκ. 8, 34